19/04/2020

Ο πόλεμος κατά της πίστεώς μας συνεχίζεται μέχρι σήμερα

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Σερβίας

Διαβάστε το Αναστάσιμο μήνυμα του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Μαυροβουνίου κ. Αμφιλόχιου όπου τονίζει μεταξύ άλλων: “Στον άνθρωπο μένει να επιλέξει ανάμεσα στην πίστη η οποία «καταργεί τον θάνατο με τον θάνατο» και στην πίστη στον θάνατο ως τη μόνη απόλυτη πραγματικότητα του κόσμου και του ανθρώπου. Η Εκκλησία του Χριστού είναι μάρτυρας αυτής της πρώτης πίστης εδώ και 2000 χρόνια. Ο πόλεμος κατά της πίστεως και της μαρτυρίας της Εκκλησίας για την αιώνια αξία του ανθρώπου συνεχίζεται από τότε μέχρι σήμερα. Εκείνοι που σταύρωσαν τον Χριστό, μαζί με τον συσταυρωθέντα αριστερό κακούργο Τον χλευάζουν από τότε μέχρι σήμερα. Τον αρνούνται, τόσο τότε όσο και σήμερα, εκείνοι που πλουτίζουν τους εαυτούς τους με τα γήινα αγαθά, μα την γήινη θνητή εξουσία και τιμή και όχι με τον Θεό”

Διαβάστε αναλυτικά το μήνυμά του:

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Αυτές τις άγιες μέρες, αδελφοί και αιώνιοι συνάδελφοί, εορτάζοντας τον Χριστό τον Θεάνθρωπο, Εσταυρωμένο και Αναστημένο, ψάλλουμε το ποίημα της πίστης, της ελπίδας και της αγάπης: «Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος». Κατά τον απόστολο του εθνών Παύλο, «Ἔστι δὲ πίστις ἐλπιζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένωνη». Πράγματι, όλη η ιστορία της ανθρωπότητας, του ανθρώπου ως νοούμενου όντος, και όλη η ανθρώπινη εμπειρία και η επιστήμη, επιβεβαιώνουν ότι υπήρχαν και υπάρχουν μόνο δύο είδη ανθρώπων: αυτοί που πιστεύουν στον Θεό και συνεπώς στην αιώνια ζωή και στο αιώνιο νόημα του ανθρώπου και του κόσμου, και εκείνοι που πιστεύουν στο θάνατο και έτσι στην μηδαμινότητα του κόσμου και του ανθρώπου, συνεπώς στο απαξιωμένο νόημα της ύπαρξης. Όλη η λαχτάρα του ανθρώπου για τον Θεό, και κατ’ επέκταση για το αιώνιο νόημα όλων των υπαρχόντων, η πίστη στον Θεό, βρήκε την πληρότητα και την τελειότητά της στο πρόσωπο του Εσταυρωμένου «για τη ζωή του κόσμου» και του Αναστημένου από των νεκρών Χριστό τον Θεάνθρωπο.

Αυτός, «πάντα δι᾽ αὐτοῦ ἐγένετο» (Ιω. 1, 3), ο οποίος είναι «ο πρώτος και ο τελευταίος, η αρχή και το τέλος» – η πληρότητα όλων, «με τον δικό Του θάνατο τον θάνατο κατήργησε», αποκαλύπτεται και χαρίζεται ως «ὁ ἄρτος ὁ ζῶν ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς· ἐάν τις φάγῃ ἐκ τούτου τοῦ ἄρτου, ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα»(Ιω. 6:51). Είναι ο μόνος άνθρωπος που, ως ο Μονογεννής Υιος του Θεού, είπε για τον εαυτό του, «Εγώ είμαι η Οδός, η Αλήθεια και η Ζωή»
και «Εγώ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ᾽ ἕξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς» (Ιω.8.12).

Εξάλλου, όλη η ύπαρξη, και ο τρόπος με τον οποίον υπάρχει, είναι η ένδειξη της σταύρωσης και του θανάτου, και ταυτόχρονα η ένδειξη της γέννησης και της ανάστασης. Αυτό το μυστήριο των όντων και του ανθρώπου λαμβάνει την αποκάλυψη και το νόημά του στη σταύρωση και την Ανάσταση του Χριστού. Η απάντηση του Θεού Πατέρα, στο παναθρώπινο και παγκόσμιο πόθο και την κραυγή, είναι να χαρίζει τον Μονογεννή Του Υιό ως αιώνια Αγάπη. Ήδη, ο σοφός Σολομών είχε προανέφερε αυτήν την αλήθεια με τα λόγια, «ὅτι ὁ Θεὸς ἔκτισε τὸν ἄνθρωπον ἐπ᾽ ἀφθαρσίᾳ καὶ εἰκόνα τῆς ἰδίας ἰδιότητος ἐποίησεν αὐτόν» (Πρ. Σολ. 2:23).

...Η κοινωνία με τον Θεό, ως αιώνια ζωή, γίνεται μέσω του Σταυρού και της Σταύρωσης του Χριστού.

Στον άνθρωπο μένει να επιλέξει ανάμεσα στην πίστη η οποία «καταργεί τον θάνατο με τον θάνατο» και στην πίστη στον θάνατο ως τη μόνη απόλυτη πραγματικότητα του κόσμου και του ανθρώπου. Η Εκκλησία του Χριστού είναι μάρτυρας αυτής της πρώτης πίστης εδώ και 2000 χρόνια. Ο πόλεμος κατά της πίστεως και της μαρτυρίας της Εκκλησίας για την αιώνια αξία του ανθρώπου συνεχίζεται από τότε μέχρι σήμερα. Εκείνοι που σταύρωσαν τον Χριστό, μαζί με τον συσταυρωθέντα αριστερό κακούργο Τον χλευάζουν από τότε μέχρι σήμερα. Τον αρνούνται, τόσο τότε όσο και σήμερα, εκείνοι που πλουτίζουν τους εαυτούς τους με τα γήινα αγαθά, μα την γήινη θνητή εξουσία και τιμή και όχι με τον Θεό... Η αμαρτία ως αποξένωση από τον Θεό κάτω από σατανικό πειρασμό, ως άρνηση να σηκώσουμε τον Σταυρού του Χριστού, οδηγεί στην θεοποίηση του θανάτου. Και αυτό είναι σταύρωση, αλλά αυτή του αριστερού κακοποιού. Στο πρόσωπο αυτών των δυο συσταυρωθέντων κακούργων ξετυλίγεται η ανθρώπινη μύρα: ένας κακούργος που βλασφημεί τον Εσταυρωμένο Δίκαιο “για τη ζωή του κόσμου” και ο άλλος μετανοημένος κακούργος ο οποίος παρακαλεί να θυμηθεί στη Βασιλεία του. Αυτοί είμαστε εμείς οι άνθρωποι, αυτή είναι η ανθρωπότητα.

Αυτός είναι άνθρωπος, αυτή είναι η ανθρωπότητα χθες και σήμερα και αύριο. Πόσο αδύναμο είναι ένα ανθρώπινο ον που αποδεικνύεται επίσης από αυτήν την πανδημία, από αυτόν τον ιό και τον πανικό που έχει συλλάβει ανθρώπους και λαούς. Ωστόσο, ό, τι συμβαίνει, συμβαίνει με τη θέληση του Θεού και επειδή ο Θεός το επιτρέπει.

Όλα έχουν νόημα, απλά πρέπει να βρούμε και να ανακαλύψουμε αυτό το νόημα. Έτσι, όπως λέει ένας σοφός Ινδουιστής, αυτή η πανδημία μπορεί επίσης να θεωρηθεί ως εκδίκηση της φύσης για την βία που διαπράττει ο άνθρωπος πάνω της, για την εγωιστική κατάχρηση του. Επειδή ο άνθρωπος χρησιμοποιεί και τις θεόδοτες δυνάμεις και τα δώρα καθώς και τη φύση – με βλασφημικό τρόπο. Με την ανηθικότητα και την απάνθρωπη ζωή του, ο άνθρωπος μετατρέπει τον κόσμο σε Σόδομα και Γκόμορρα, σε Νεκρή Θάλασσα, ένας τόπου θριάμβου του θανάτου.

Για εμάς που πιστεύουμε στον Θεό, στον θρίαμβο της ζωής πάνω στο θάνατο, που κοινωνούμε το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, δηλαδή τον Θεό της Αγάπης, εδώ είναι μια ευκαιρία να εμβαθύνουμε την πίστη μας και την εμπιστοσύνη μας στον Χριστό Εσταυρωμένο και Αναστημένο και να κατανοήσουμε τα λόγια του Χριστού: « Ὁ εὑρὼν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπολέσει αὐτήν, καὶ ὁ ἀπολέσας τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ εὑρήσει αὐτήν»(Ματ

10:39), καθώς και εκείνα τρίσβαθα : «Μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ» (Ιωάννης 15:13). Και αυτή είναι ακριβώς η γολγοθική αγάπη του Χριστού στην οποία καλείται ο άνθρωπος, αποκηρύσσοντας τον εγωισμό του με την χριστοπρόσωπη αγάπη και την θυσία για τον Θεό και για τον πλησίον και κοινωνώντας αυτή την Αγάπη.

Για εκείνους, όμως, που δεν πιστεύουν στον Δημιουργό και Προνοητή Θεό, στους οποίους τα μεγαλοπρεπή επιστημονικά επιτεύγματα έχουν δημιουργήσει την ψευδαίσθηση της παντοδυναμίας του ανθρώπου, αυτή η παντοδυναμία του θανάτου είναι μια ευκαιρία να αναλογιστούν το βαθύτερο νόημα της ζωής, τη επίγνωση της αδυναμίας του ανθρώπου, την απελευθέρωση από την απόλυτη απαξίωση του νοήματος της ζωής, την πίστη στο θάνατο και στην μηδαμινότητα με την επιστροφή σε ένα βαθύτερο νόημα της ζωής.

Είναι μια ευκαιρία να σταματήσουν να φτύνουμε την σταυρωμένη Γολγοθική Αγάπη, πουλώντας την για αργύρια ως Ιούδας Ισκαριώτης, και την Εκκλησία ως αθάνατη Κοινότητα και μάρτυρα της Αγάπη και της αιώνιας ανθρώπινης αξίας, καθώς και να επιστρέψουν στην υγιή χρήση της φύσης και της δημιουργίας του Θεού.

Δυστυχώς, αυτό το φτύσιμο, συμβαίνει σήμερα ειδικά στο Μαυροβούνιο. Η ιδεολογία της σημερινής κυβέρνησης και της «επιστήμης» της βασίζεται στον αθεϊστικό μίσος κατά του Θεού και το επαναστατικό μίσος κατά του άλλου, το οποίο μίσος δηλητηρίασε και δηλητηριάζει ολόκληρες γενιές, εδώ και εβδομήντα χρόνια. Ο καρπός αυτού είναι ο άδικος νόμος που έχει εγκριθεί και η συνεχιζόμενη βία κατά της Εκκλησίας του Θεού, αυτή τη φορά όχι στο όνομα του Στάλιν και του Μπροζ Τίτο – του νέου κομμουνιστικού ανθρώπου, αλλά στο όνομα της «δημοκρατίας» και των «ευρωπαϊκών αξιών», μετατρέποντας τη δημοκρατία σε δαιμονοκρατία και μειώνοντας τις “ευρωπαϊκές αξίες” στο παχύ έντερο, στην φιλαρχία και στην εγωπάθεια. Αυτό είναι ακριβώς που ξύπνησε τους ανθρώπους μέσω των λιτανειών στο Μαυροβούνιο, στους οποίους αυτή η βία έφτασε στα νύχια και αναστήθηκε στον λαό αληθινός ηρωισμός και αρετή.

Οι λιτανείες ήταν, και παραμένουν, η πρόσκληση στην αγάπη προς τον Θεό και τον άνθρωπο, έκκληση για συμφιλίωση των αδελφών, λύτρωση από τις θεοκτονικές και αδελφοκτονικές διαιρέσεις, τόσο δυναστικές και φυλετικές, όσο και από ιδεολογικές κομμουνιστικό – βασιλικές , και από όλα εκείνα που γεννήθηκαν από αυτές . Σε αυτό το πνεύμα, η κοινή καταπολέμηση αυτού του ιού αποκτά πνευματική και ηθική σημασία τόσο εδώ όσο και σε ολόκληρο τον κόσμο. Εμείς, οι άνθρωποι της πίστης στην Ανάσταση και την Αιώνια Ζωή, διδασκόμαστε να μην ζητάμε από τον Θεό αυτό που μπορεί να δώσει ο άνθρωπος και η ανθρώπινη

γνώση, αυτό που αποκάλυψε ο άνθρωπος μέσω της επιστήμης του στη δημιουργία του Θεού και το οποίο δημιούργησε με το δικό του κόπο. Αλλά σώζοντας τους εαυτούς μας από την «επιστημονική» κατάχρηση της φύσης, αγωνιζόμενοι για τα Ιερά μας και για την πνευματική υγεία των ανθρώπων, διδασκόμαστε να αγαπάμε κάθε άνθρωπο, ως Αγία των Αγίων. Υπό το φως της αυτοθυσιαστικής αγάπης του Χριστού, που δεχόμαστε και υποστηρίζουμε με ευγνωμοσύνη όλα όσα το κράτος, ειδικά οι υγειονομικές αρχές του, φιλάνθρωπα απαιτούν για χάρη της σωματικής υγείας των ανθρώπων.

Σε αυτό το πασχαλινό μήνυμα, με αίσθημα αγάπης και ελευθερίας υπενθυμίζουμε, μαζί με όλους τους ανθρώπους της καλής θέλησης, στις αρχές της χώρας μας, τις διαθήκες του Αγίου Βασιλείου του Όστρογκ και του Αγίου Πέτρου του Τσετίνιε, οι οποίες είναι πολύτιμες για τη θεραπεία από έναν ακόμη πιο επικίνδυνο και μακράς διάρκειας ιό της ανομίας, όσον αφορά το ζήτημα της ιδιοκτησίας της εκκλησίας και τα καταπατημένα δικαιώματα της
Εκκλησίας Του Θεού…

Υπενθυμίζοντας αυτές τις ιερές διαθήκες των δύο πιο σημαντικών ανθρώπων στην ιστορία του Μαυροβουνίου, σας χαιρετίζουμε όλοι με τον χαιρετισμό της αιώνιας αλήθειας, της δικαιοσύνης και της ανθρωπιάς:
ΑΛΗΘΩΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Δείτε το βίντεο με το μήνυμα του Μητροπολίτη:

Δείτε το μήνυμα του Σεβασμιωτάτου στα σέρβικα:

Христос Васкрсе!

Ових светих дана, браћо и вјечна сабраћо, прослављајући Христа Богочовјека, Распетога и Васкрслога, пјевамо пјесму вјере, наде и љубави: „Христос васкрсе из мртвих, смрћу смрт уништи и свима у гробовима вјечни живот дарова!” По апостолу народа Павлу, „вјера је основа свега чему се надамо, провјера невидљивих ствари”. И заиста, сва историја човјечанства, човјека као разумног бића, и сво људско искуство и наука потврђују да су постојале и постоје само двије врсте људи: они који вјерују у Бога и тиме у вјечни живот и вјечни смисао човјека и свијета, и они који вјерују у смрт и тиме у ништавило свијета и човјека, коначни бесмисао свега постојећег. Сва људска чежња за Богом, и тиме за вјечним смислом свега постојећег, вјера у Бога, задобила је своју пуноћу и савршенство у личности Распетог „за живот свијета” и

Васкрслог из мртвих Христа Богочовјека. Он, „кроз кога је све постало што постоји” (Јн. 1, 3), који је „први и последњи, почетак и крај” – пуноћа свега, „својом смрћу смрт уништава”, открива се и дарује као „Хљеб живи који сиђе са неба, ако ко једе од овога Хљеба живјеће вавијек” (Јн. 6, 51). Он је једини земнородни који је као Јединородни Син Божији рекао за себе: „Ја сам Пут, Истина и Живот” (Јн. 14,7); „Ја сам Свјетлост свијету, ко иде за мном неће ходити по тами” (Јн. 8, 12).

Уосталом, све што постоји, и начин на који постоји, у знаку је распећа и умирања, а у исто вријеме – у знаку рађања и васкрсавања. Та тајна бића и човјека задобија управо своју одгонетку и смисао у распећу и Васкрсењу Христовом. То Бог Отац одговара даривањем Сина свога као вјечне Љубави на свечовјечанску и свекосмичку чежњу и вапаје. Већ је Премудри Соломон предуказао на ту истину ријечима: „јер Бог створи човјека за нетрулежност и сазда га сликом сопствене вјечности” (Прем. Сол. 2, 23).

Ништа мање мудри Петар II Ловћенски Тајновидац каже: „Крст носити нама је суђено”; и додаје: „Васкрсења не бива без смрти”. Заједница са Богом, као живот вјечни бива преко Христовог Крста и Распећа.

Човјеку остаје да бира између вјере у ”уништење смрти смрћу”, и вјере у смрт као једине коначне стварности свијета и човјека. Црква Христова већ 2000 година свједочи ову прву вјеру. Борба против те њене вјере и свједочења вјечног људског достојанства наставља се кроз вјекове. Они који су распели Христа и лијеви разбојник му се ругају од тада до данас. Поричу га, како тада тако и данас, они који се богате земаљским добрима а не Богом, земаљском смртном влашћу и чашћу. Већ је сам Христос рекао апостолу Петру кад је овај помислио да ће Он бити земаљски цар па га је одвраћао од Распећа – „иди од мене, Сатано! Саблазан си ми, јер не мислиш што је Божије него што је људско” (Мт. 16, 23). Гријех као отуђење од Бога под сатанским искушењем, као одрицање од ношења Крста Христовог води обоготворењу смрти. И то је распеће, али оног лијевог разбојника. У лицу та два разбојника одвија се људска судбина: разбојник који хули на Распетог Праведника „за живот свијета” и покајани разбојник који моли да га се сјети у Царству свом. То смо ми људи, то је човјечанство.

То је човјек, то је човјечанство и јуче, и данас и сјутра.

Колико је човјек слабашно биће показује и ова пандемија, овај вирус и паника која је од њега ухватила људе и народе. Међутим, све што се догађа, догађа се по Божијој вољи и по Божијем допуштењу. Све има смисао, само треба тај

смисао наћи и открити. Тако по ријечима једног мудрог хиндуса, ова пандемија може бити схваћена и као освета природезбог насиља које човјек врши над њом, злоупотребљавајући је својом саможивошћу. Због тога што човјек употребљава и своје богодане силе и дарове као и саму природу – на богопротиван начин. Својим неморалом и нечовјечношћу човјек претвара свијет у Содому и Гомору који постају Мртво море – мјесто тријумфа смрти. Нама који вјерујемо у Бога, у побједу живота над смрћу, који се причешћујемо Тијела и Крви Христове, то јест Бога Љубави, ево прилике да продубимо своју вјеру и вјерност Христу Распетом и Васкрслом и да схватимо Христове ријечи: „Који чува живот свој изгубиће га, а који изгуби живот свој мене ради, наћи ће га” (Мт. 10, 39); као и оне друге предубоке: „Од ове љубави нико нема веће, да ко живот свој положи за пријатеље своје” (Јн. 15, 13). А то управо јесте Христова Љубав голготска на коју је човјек призван, одрицањем од себе христоликом љубављу и жртвовањем за Бога и за ближње и причешћем те и такве Љубави. Онима пак који не вјерују у Бога Творца и Промислитеља, којима су грандиозна научна достигнућа стварала илузију човјекове свемоћи, ова свемоћ смрти је прилика да се замисле над дубљим смислом живота, познањем човјекове немоћи, ослобађањем од крајњег бесмисла живота, од вјере у смрт и ништавило повратком дубљем смислу живота. Прилика да престану да пљују на распету Голготску Љубав продајући је за сребренике као Јуда Искариотски, и на Цркву као бесмртну Заједницу и свједока те Љубави и вјечног људског достојанства, као и да се врате здравој употреби своје природе и творевине Божије.

То пљување се, нажалост, данас догађа нарочито код нас у Црној Гори. Идеологија садашње власти и њена „наука” засноване су на безбожној богомржњи и револуционарној братомржњи која је тровала и трује читава покољења већ, ево, седамдесет година. Плод тога је и усвојени безакони закон као и настављање насиља над Божијом Црквом, овог пута не више у име Стаљина и Броза – новог комунистичког човјека, него у име „демократије” и „европских вриједности”; претварањем демократије у демонократију и свођењем „европских вриједности” на дебело цријево, сопствено властољубље и себичност. Управо то је оно што је пробудило народ кроз литије у Црној Гори, коме је то насиље догорело до ноката и васкрсло у њему истинско јунаштво и чојство. Литије су биле и остале позив на богољубље и братољубље, позив на помирење браће, искупљење од богоубиствених и братоубиствених диоба, како династичких и племенских, тако и од идеолошких партизанско-четничких, и од свега онога што се од њих родило у нама. У том духу и заједничка борба против овог вируса добија духовни и морални значај како код нас тако и у читавом свијету. Ми, људи

вјере у Васкрсење и Живот вјечни, учимо се да не тражимо од Бога оно што може дати човјек и људско знање, оно што је човјек својом науком открио у творевини Божијој и створио својим трудом. Али спасавјући се од ”научне” злоупотребе природе, борећи се за Светиње и за духовно здравље људи учимо се љубави према сваком човјеку, као Светињи над Светињама. У свјетлости Христове саможртвене љубави, прихватајући и подржавајући с благодарношћу све оно што држава, нарочито њене здравствене службе, човјекољубиво захтијевају ради тјелесног здравља људи.

При томе у овој нашој васкршњој поруци слободни смо да подсјетимо нашу власт заједно са свим људима добре воље и на завјештање Светог Василија Острошког и Светог Петра Цетињског драгоцјено за исцјељење од још опаснијег и дугорочнијег вируса безакоња, што се тиче питања црквене имовине и угрожених права Цркве Божије. Свети Василије у свом завјештању поручује: Пишем због потврде истине.... И приложих драговољно свој труд. И свој иметак не поштедјех Бога ради и милости Свете Богородице... Бог је свједок. И ко би се усудио да нешто отме од манастира, отео Господ Бог таквом разоритељу његов дом, кућу и стоку са синовима и свим његовим имањем, да га Господ Бог порази и распе, изненада и вавијек. Амин. Да му траг и оџак погине вавијек. Амин.

А Свети Петар томе додаје (обојица завјештавају за своје и сва будућа времена) у свом тестаменту: Највише ве свакојега молим и све истинскијем Богом Вседржитељем заклинам тешкиј Божиј и ваздашниј аманет чиним и остављам, да Церковно добро и имуће ђегођ је какво, не тиче нитко никад од васиј свијет и за сваку вашу срећу и поштење, и да ми свако церковно чељаде, калуђере, ђакове и служитеље моје и ваше пазите и држите, како сам их и ја истиј вазда пазио и држао...”

Подсјећајући на ова завјештања двојице најзначајнијих људи у историји Црне Горе све вас поздрављамо поздравом вјечне истине, правде и човјечности:

ВАИСТИНУ ХРИСТОС ВАСКРСЕ!

Архиепископ цетињски

Митрополит црногорско-приморски

АМФИЛОХИЈЕ с.р.

Егзарх свештеног трона пећког